

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie z zażalenia **L. B.**

na postanowienie w przedmiocie odmowy wszczęcia śledztwa

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 26 lutego 2020 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w K. ,

o przekazanie do rozpoznania sprawy III Kp (...) innemu sądowi równorzędnemu
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 17 grudnia 2019 r. Prokurator Prokuratury Rejonowej w K. w sprawie PR Ds. (...), działając na podstawie art. 305 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. odmówił wszczęcia śledztwa w sprawie:

1. zaistniałego w nieustalonym czasie, jednakże nie później niż 25 września 2019 r. w K. niedopełnienia obowiązków przez funkcjonariuszy publicznych w toku prowadzonego postępowania sądowego przed Sądem Okręgowym w K. o sygn. II Co (...) i III Ca (...), sędziów Sądu Apelacyjnego, Ministra Sprawiedliwości, Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na szkodę interesu prywatnego L. B., tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k., wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego,
2. zaistniałego w nieustalonym czasie, jednakże nie później niż 25 września 2019 r. w K. niedopełnienia obowiązków przez funkcjonariusza publicznego w toku

prowadzonego postępowania egzekucyjnego sygn. Km (...) na szkodę interesu prywatnego L. B. , tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k., wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego,

3. zaistniałego w nieustalonym czasie, jednakże nie później niż 25 września 2019 r. w K. niedopełnienia obowiązków przez adwokata na szkodę interesu prywatnego L. B., tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k., wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego.

Orzeczenie to zaskarżone zostało zażaleniem wniesionym przez L. B. .

Sąd Rejonowy w K. postanowieniem z dnia 29 stycznia 2020 r., sygn. akt III Kp (...), wystąpił do Sądu Najwyższego z wnioskiem o rozważenie możliwości przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu, argumentując, iż postępowanie dotyczy zarzutu przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków m.in. przez sędziów Sądu Okręgowego w K. i sędziów Sądu Apelacyjnego w (...).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Inicjatywa Sądu właściwego do rozpoznania sprawy nie zasługuje na uwzględnienie.

Żle pojętym dobrem wymiaru sprawiedliwości byłoby wyłączenie od orzekania „całego” Sądu Rejonowego tylko ze względu na fakt, iż w sprawie podmiotami prowadzonego postępowania byli *de facto* tylko niektórzy sędziowie Sądu Okręgowego, który pozostaje sądem nadrzędnym nad Sądem Rejonowym, czy niektórzy sędziowie Sądu Apelacyjnego. Pamiętać należy, iż zarzut braku obiektywizmu może być podstawą wyłączenia określonego sędziego od orzekania w konkretnej sprawie, ale dopiero wówczas, gdy wykazane zostaną wątpliwości co do bezstronności tego sędziego lub wskazujące na naruszenie przez sąd przepisów procesowych będących wynikiem sprzeniewierzenia się zasadzie bezstronności. Prawidłowo pojmowane „dobro wymiaru sprawiedliwości” przemawia za tym, aby orzekający w sprawie sąd zachował dystans i wykazał, do czego przecież jest zobowiązany, że nie może być jakichkolwiek pozaprocesowych wpływów na właściwy i obiektywny tryb orzekania. Brak w związku z powyższym podstaw aby poddawać w wątpliwość obiektywizm sędziów orzekających w Sądzie właściwym do rozpoznania sprawy. Sąd Najwyższy niejednokrotnie podnosił, iż

przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k. może nastąpić tylko wtedy, gdy realnie występują okoliczności, które mogą stwarzać uzasadnione przekonanie o braku warunków do obiektywnego rozpoznania sprawy w danym sądzie. Wyjątkowy charakter tego przepisu nakazuje jego stosowanie w rygorystyczny sposób, bowiem zbyt szerokie jego stosowanie mogłoby osłabić poczucie zaufania do niezależności sądu i jego zdolności obiektywnego orzekania.

Warto również zauważyć, że zaakceptowanie stanowiska wyrażonego w postanowieniu Sądu Rejonowego mogłoby doprowadzić do tego, że zabrakłoby sądów powszechnych zdolnych do rozpoznania zażalenia, skoro w pierwszym zarzucie zaskarżonego postanowienia wskazuje się na popełnienie przestępstwa przez Ministra Sprawiedliwości, sprawującego nadzór administracyjny nad całym sądownictwem powszechnym. Przy formułowaniu wątpliwości co do zdolności do obiektywnego, w odbiorze społecznym, rozpoznania sprawy przez Sąd właściwy, nie można tracić również z pola widzenia charakteru sprawy, przedmiotu postępowania oraz aktywności procesowej skarżącego. Dodać również należy, że Sąd Rejonowy w K. uprzednio już wielokrotnie rozpoznawał zażalenia L. B. na postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa, w sprawach, których przedmiotem były rzekome przestępstwa popełnione m.in. przez sędziego tego Sądu lub sędziów Sądu Okręgowego w K., czy Sądu Apelacyjnego w (...) (m.in. sprawy IV Kp (...), III Kp (...), III Kp (...), III Kp (...)).

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.